

mig som en ganske simpel Retfærdigheds-handling nu at yde Jyderne den samme Haandsrækning, som vi alle var med til at give Sparerne i de københavnske Banker. Ud fra dette Grundsynspunkt ville de Herrer kunne forstaa, at jeg i Realiteten fuldt ud slutter mig til den Tanke, som er nedlagt i Forslagets §§ 1 og 2, som gaa ud paa at udvide Garantien til at omfatte de 3 nævnte Pengeinstitutter. Garantien vil dog ikke kunne gaa ud over de 10 Millioner, som der allerede før var Tale om. For saa vidt risikeres der ikke flere Penge. Hvis alt gaar galt, tabes de 10 Millioner.

Medens jeg altsaa kan give de første 2 Paragraffer min ubetingede Tilslutning, maa jeg stille mig anderledes overfor § 3, som gaar ud paa at give Finansministeren eller Statens Repræsentanter i Bankkomiteen Bemyndigelse til sammen med de 5 garanterende Banker at optage yderligere Laan mod Statens Garanti, for saa vidt det maatte være nødvendigt for at arbejde videre paa at komme ud af det hele Uføre, som Bankkrisen har bragt os ind i. En saadan Bestemmelse forekommer mig ikke at være fuldstændig heldig. Det forekommer mig, at Bevillingsmyndigheden som saadan ikke maa give Afkald paa sin Ret til at tage Bestemmelse om Laan i hvert enkelt Tilfælde. Og jeg ser heller ikke, at det skulde være en nødvendig Betingelse for at vedtage de 2 første Paragraffer om Udvidelse af Bankgarantien. Det forekommer mig, at enten maa § 3 gaa ud og hele Spørgsmaalet holdes in blanco, saaledes at vi altid faa forelagt for Bevillingsmagten, hvilke Laan der eventuelt skulde optages, eller ogsaa maa der kunne findes en anden Form for den. Jeg henstiller til Finansministeren at tage under Overvejelse, hvilken af de 2 Veje der eventuelt vil være at benytte, og jeg henstiller ogsaa til det kommende Udvalg at have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt.

Der kunde selvfølgelig nok være nogen Grund til at komme ind paa den Redegørelse, der er givet fra Statens Repræsentanters Side i Bankkomiteen ifølge Loven af Februar 1908. Jeg skal dog ikke gøre det af den Grund, at jeg anser det for at være en Fremstilling, der er i den Grad omfattende og tillige i den Grad ikke udtømmende i mange Enkeltheder, at en Diskussion om den her vistnok vil blive en Diskussion om Ting, som man ikke er i Stand til at trænge til Bunds i nu. Derimod er det mit Haab, at det Udvalg, der

forhaabentlig vil faa hele Sagen under Overvejelse, ogsaa vil komme ind paa at se lidt paa, hvad der er sket i Bankkomiteen. At der er sket Ting, som ligge soleklart for alle og enhver, og som maatte ske, er ikke mere, end vi kunde vente. Men der er andre Ting, om hvilke man maa stille sig noget tvivlende og i alt Fald sige, at selv om det er berettiget, hvad der er sket paa dette eller hint Punkt, foreligger det ikke tilstrækkelig klart bevis netop i denne Beretning. Som sagt, jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men udtale min Tilslutning til det foreliggende Lovforslags to første Paragraffer og bede om, at den højtærede Finansminister og det kommende Udvalg ville tage min Stilling til § 3 under Overvejelse.

Borghjerg: Den ærede Taler (N. P. Jensen) udviklede, hvilke Ulykker der vilde have ramt Land og Folk, hvis Stat og Lovgivningsmagt ikke var skredne ind i Fjor under Bankkrisen. Han sagde, at den ene Fallit vilde have fulgt i den andens Kølvand, frygtelige Kalamiteter havde staaet for Døren. Nu vel, der var i Fjor i Februar Maaned og der er fremdeles to Standpunkter at indtage i denne Sag. Man kunde have stillet sig paa det rene Frikonkurrencestandpunkt, paa det rene liberalistiske Standpunkt og sagt: Naar private skulde have Fordelen af deres Styrelse af økonomiske Anliggender i de opadgaende gode Tider, maa de private, Banker, Forretninger o. s. v., ogsaa tage Tabene i de daarlige Tider, naar det gaar galt. Det havde været konsekvent at indtage dette Standpunkt, og det kunde være motiveret med, at det netop var Lægemidlet imod Frikonkurrencens Farer. Naar Frikonkurrencen havde dette Ansvar hængende over sit Hoved, at den, naar det gik galt, ogsaa maatte tage Følgerne, kunde man sige, at derved vilde Frikonkurrencen og Liberalismen læge de Saar, den selv slaar. Det havde været et konsekvent liberalistisk Frikonkurrencestandpunkt. Man valgte imidlertid ikke dette, man valgte det modsatte Standpunkt, at Staten skulde skride ind, og vi fra vor Side kunde selvfølgelig intet have derimod. Derfor gik vi ogsaa med til denne Statsgaranti. Men vi føje til, at saa maa det Standpunkts Konsekvenser tages med, saa kan man ikke stoppe op, saa kan man ikke, som Ordføreren nu gjorde, sige, at Staten havde en Pligt til at skride ind overfor den akutte Krise, som viste sig den Gang. Den ærede Ordfører brugte det Ud-